

dinsdag

28.03.2017

20.00 Concertzaal

19.15 Inleiding door

Gloria Carlier

UNTIL OUR HEARTS STOP

Meg Stuart / Damaged Goods &
Münchner Kammerspiele



CONCERTGEBOUW BRUGGE

Biografie

Meg Stuart (US) is een Amerikaanse choreograaf en danser wonend en werkend in Berlijn en Brussel. Stuart verhuisde naar New York in 1983 en studeerde er dans aan de New York University. Ze zette haar opleiding verder aan het Movement Research (New York) waar ze allerhande releasetechnieken bestudeerde en actief was in de New Yorkse dansscene.

Op uitnodiging van Klapstuk91 (Leuven) maakte ze *Disfigure Study* (1991), haar eerste avondvullende voorstelling, en lanceerde zo haar artistieke carrière in Europa. In deze choreografie benaderde Stuart het lichaam als een kwetsbare fysieke entiteit die gedeconstrueerd, vervormd en verplaatst kan worden, maar nog steeds betekenissen genereert. De interesse in een eigen structuur groeide en leidde in 1994 tot de oprichting van haar eigen gezelschap, Damaged Goods, in Brussel. Samen creëerden Meg Stuart en Damaged Goods een breed scala aan projecten, gaande van solo's zoals *XXX for Arlene and Colleagues* (1995), *Soft Wear* (2000) en de avondvullende solo *Hunter* (2014) tot groepschoreografieën als *Visitors Only* (2003), *Built to Last* (2012) en *UNTIL OUR HEARTS STOP* (2015). Daarnaast werkten ze ook aan installaties, locatieprojecten en videowerken. Momenteel werkt Meg Stuart/Damaged Goods samen met scenograaf Jozef Wouters en dramaturg Jeroen Peeters aan het locatieproject *Atelier III*. Dit project wordt van 30 maart tot en met 2 april gepresenteerd op Performatik17 in Brussel.

Improvisatie is een belangrijk onderdeel van Meg Stuarts praktijk. Ze stond aan de basis van verschillende improvisatieprojecten, waaronder *Crash Landing* en *Auf den Tisch!*. In 2016 cureerde ze de improvisatieserie *City*

Lights – a continuous gathering in het Berlijnse HAU Hebbel am Ufer, in samenwerking met een groep vrouwelijke lokale artiesten.

Stuart tracht in samenwerking met artiesten uit uiteenlopende disciplines voor elke creatie een nieuwe bewegingstaal te ontwikkelen en begeeft zich vaak op de grens van dans en theater. Zo werkte ze reeds samen met onder anderen beeldende kunstenaars Gary Hill en Ann Hamilton, en componisten zoals Hahn Rowe en Brendan Dougherty. Het gebruik van theatrale elementen en een dialoog tussen beweging en een verhaallijn keren regelmatig terug in haar choreografieën. Het werk van Stuart toont een kwetsbaar lichaam dat zichzelf in vraag stelt. Via improvisatie bestudeert en ontleedt ze de emotionele en fysieke toestanden van het lichaam of hun herinneringen. De identiteit van Stuarts artistieke werk herdefinieert zichzelf telkens opnieuw in de zoektocht naar nieuwe presentatiecontexten en territoria voor dans.

Uitvoerders en programma

Meg Stuart: choreografie
Neil Callaghan, Jared Gradinger, Leyla Postalcioglu, Maria F. Scaroni, Claire Vivianne Sobottke & Kristof Van Boven: creatie & uitvoering
Jeroen Versteede: dramaturgie
Samuel Halscheidt, Marc Lohr & Stefan Rusconi: livemuziek
Paul Lemp, Marc Lohr & Stefan Rusconi: originele muziek
Doris Dzierks: scenografie
Nadine Grellinger: kostuums
Jurgen Kolb, Gilles Roosen: lichtontwerp

Francisco Camacho: assistentie choreografie
Giulia Paolucci: assistentie scenografie
Davy van Gerven: assistentie kostuumontwerp
Igor Dobricic: artistieke assistentie

Oliver Houttekiet: technische leiding
Jitske Vandenbussche: stagemanager
Richard König: geluid
Gilles Roosen: licht
Emmanuel Desmyter, Bart Van Bellegem: podiumtechniek
Patty Eggerickx / Emma Zune: kleeidster
Annabel Heyse: tourmanager
Sabrina Schmidt: productiemanager

productie: Damaged Goods & Münchner Kammerspiele
coproductie: PACT Zollverein (Essen), Ruhrtriennale – Festival der Künste

met dank aan Klara Luhmen, Peter Pleyer, Dasniya Sommer, Tami Tamaki, Aureore Werniers & Uferstudios (Berlijn)
Meg Stuart & Damaged Goods worden gesteund door de Vlaamse overheid & de Vlaamse Gemeenschapscommissie

De voorstelling wordt opgedragen aan Paul Lemp, vriend en muzikant van Meg Stuart/Damaged Goods.

—

UNTIL OUR HEARTS STOP (2015)
Met muziek van **Paul Lemp, Marc Lohr & Stefan Rusconi**

UNTIL OUR HEARTS STOP

In *UNTIL OUR HEARTS STOP* ontmoeten zes performers en drie muzikanten elkaar op een plaats die zowel een nachtclub als een arena kan zijn: een onbetrouwbaar, ondergronds toevluchtsoord, een plek van verlangen en illusie. Op de muziek van dreunende bassen, piano en slagwerk – een mix tussen improvisatie en compositie – ondernemen ze hoopvolle pogingen om onmogelijke deadlines aan te houden.

Voor deze voorstelling liet Meg Stuart zich inspireren door persoonlijkheden die zich teruggetrokken hebben uit de realiteit en hun eigen, fantasierijke regelsysteem hebben ontworpen. De performers belichamen deze 'freaky insiders', die zich op hun eigen, ongemakkelijke manier met elkaar verbinden. Ze bevinden zich in een toestand tussen naïviteit en wanhoop. In een wereld waarin ze lijken te verdwijnen, voelen ze de noodzaak tot andere verschijningsvormen of een nieuwe werkelijkheid.

Interview met Meg Stuart

Vanuit mijn ervaring met contactimprovisatie was ik geïntrigeerd om enkele ideeën rond contact en aanraking te testen. Ik begon te werken rond de huid en de grenzen die daarmee samenhangen. Waar eindigt een lichaam en begint een ander? Waar liggen onze persoonlijke begrenzingszones? In welke zones voelen we ons vrij? Waar is ons gedrag volledig toegelaten en waar niet? Waar kunnen we onze eigen grenzen overschrijden?

Ik was benieuwd om na te gaan hoe we een gevoel van intimiteit konden creëren in een theatrale omgeving, een podium in plaats van een hotelkamer. Hoe kan je dan nog van intimiteit spreken, van het blootleggen van je innerlijk? Je ziet mensen op een podium. Je deelt hun vragen, hun twijfels en hun angsten. Hoewel je nooit precies begrijpt wat ze zijn, blijft er op de een of andere manier altijd een beetje mysterie bestaan.

Ik begon samen met de performers te onderzoeken wat magisch is. En daaronder versta ik niet die grote fancy trucs die we kennen van Las Vegas, maar de kleine momenten van verbazing en 'wows'. Magie roept een soort van herboren worden op, een terugkoppeling naar de wonderen die we kennen uit onze kindertijd. Tijdens het creatieproces hebben we enkele magiërs naar de studio uitgenodigd. Een daarvan was een gedachtelezer, een 'mentalist' die de hele groep tegelijk hypnotiseerde en in trance bracht. Wanneer je improviseert of optreedt, ben je eveneens in een soort trance. Eigenlijk denk ik dat we met z'n allen rondlopen in een lichte staat van trance. Alles draait erom met welke trance van de anderen je je al dan niet kan verbinden.

Dit werk bevat een aspect van genezing en ondersteuning. Het lichaam is een mysterieus

ding. Aangeraakt worden op een bepaalde plaats, tijdens een bepaalde behandeling of massage, kan je doen schreeuwen of huilen. Het lichaam is een container van herinneringen en we weten niet altijd wat precies is opgeslagen en wat mogelijk wat kan in gang zetten. Ik geloof dat het lichaam in staat is zichzelf te genezen. Er zijn bepaalde dramatische gebeurtenissen waarvan mensen herstellen. Het is mogelijk om jezelf opnieuw te integreren in de wereld. We zijn sociale dieren die sociaal contact nodig hebben. We hebben er behoefte aan om te getuigen van sociale interactie. Het geeft ons energie om door te zetten.

Soms heb ik het gevoel dat er een gebrek aan bereidheid is om onnozel en creatief te zijn. Vaak is er gewoon niet genoeg vertrouwen in de kamer. Onze sociale relaties zijn opgebouwd rond protocol, angst zelfs. We hebben tal van beperkingen waarvan we soms zelfs niet weten waar ze vandaan komen. In sociale relaties steken we veel tijd in het afbakenen van onze grenzen: hoe ver of hoe dicht staan we tegenover elkaar? Hoe beantwoorden we onze e-mails?

In zekere zin is het allemaal een spel van grenzen. Waarom kunnen we niet gewoon zeggen: 'Oké, laten we vertrouwen hebben! Laten we zeggen wat we willen als we er behoefte aan hebben en indien niet zo, ook goed.' Ik zou willen dat mensen elkaar op een andere manier ontmoeten, ook al zijn ze vreemden voor elkaar.

Jeroen Versteede

De gêne voorbij gedanst

UNTIL OUR HEARTS STOP is een nieuwe stap in een onderzoek dat choreografe Meg Stuart al meer dan twee decennia voert. Onvermoeibaar probeert ze de vinger te leggen op de vreemde wisselwerking tussen wat we fysiek voelen en wat we mentaal ervaren. Daarbij laat ze de kijker zelden ongemeid.

Dat onderzoek heeft steeds minder de vorm van een klassieke 'voorstelling'. Het gaat steeds vaker om experimenten waarin niet alleen de performers, maar ook de toeschouwers hun rol te spelen hebben. Zo confronteert ze kijkers vaak frontaal met hun troebele *condition humaine*. Het laat hen niet zelden in verwarring achter.

In *Highway 101* (2000-2002) nam ze het publiek bijvoorbeeld op sleeptouw door een gebouw om het onverwacht achter te laten bij weirdo's die gênante wartaal uitsloegen. Mensen wisten zich vaak geen houding te geven. *All Together Now* (2005) ontregelde de theaterconventies nog meer. Het begon er mee dat de kijkers in een veel te kleine ruimte opeengepakt werden, terwijl een stem zijn afschuw uitsprak over het zweet en de geuren. Het eindigde met een feel good-sessie waarin je elkaars hand moest vasthouden. Om te besterven, zo gênant was het voor sommigen.

Maar net dat is altijd weer haar vraag: waarom worden we er niet goed van als anderen ons te dicht op de huid zitten? Waarom verlangen we naar anderen maar lopen we hard weg als iemand dichterbij komt? Wat verdragen we van elkaar, wat niet? Dat blijft fascineren, want Stuart vindt altijd weer nieuwe manieren om dat te doen, en telkens brengt ze je als kijker van je stuk. Het is niet anders in het nieuwe werk *UNTIL OUR HEARTS STOP*. Het stuk zet je zozeer op het verkeerde been dat je ergens

halverwege nauwelijks nog weet waar je het hebt. Op de overrompelende, jazzy klanken van het trio Samuel Halscheidt, Marc Lohr en Stefan Rusconi hebben de zes performers elkaar dan al op alle denkbare wijzen betast, bekropen, gebruikt.

Het begint met een rare yogasessie, gevolgd door een even rare acrobatieoefening. Daarna ploffen de spelers met z'n zessen in één zetel neer. Uit verveling of gêne pulken ze aan elkaar tot ze als een kluit lijven over de grond rolden. Twee mannen raken verwickeld in een hondengevecht. Twee vrouwen scheiden hen, maar gaan elkaar meteen daarna even driest, en poedelnaakt, te lijf om te eindigen in een innige omhelzing.

Vierde wand doorbroken

Een uur van die handtastelijke, ongerijmde scènes eindigt met een unisono dans van onbegrijpelijke signalen. Net als je het bijna wil opgeven om het te begrijpen, slaat de sfeer om. Het publiek wordt plots willens nillens in de actie betrokken. De performers bieden drankjes en geschenkjes aan, zingen verjaardagsliedjes of houden een variétéshow. Kristof Van Boven doet nog wel alsof hij gevangen zit achter glas, maar de 'vierde wand' tussen kijker en speler is hier duidelijk geslecht.

De voorstelling wordt daarna letterlijk en figuurlijk magisch, met goocheltrucs en een mysterieus ritueel met wierook en tromgeroffel. Die sfeer wordt echter bruusk doorbroken door een hartverscheurende toespraak van een vrouw alleen: eindeloos bedelt ze om aandacht en liefde voor haar armzalige zelf. Het herinnert aan de rare, gênante types die in *Highway 101* opdoken. Al weet je dat het theater is, het maakt je ongemakkelijk: Meg Stuart houdt ons met

deze scène een spiegel voor. Ze toont hoe sterk iedereen hunkert naar contact en aandacht, *UNTIL OUR HEARTS STOP*. Maar met dat ongemakkelijke gevoel blijf je alleen achter, want hier stopt het stuk. Tot Stuart weer een nieuw hoofdstuk breit aan dit eindeloze verhaal.

Pieter T'Jonck
(in De Morgen)



© Titus Simoens

OPEN REPETITIE BALLET VLAANDEREN

Op zaterdag 29 april is het de Dag van de dans en dan dansen wij al graag eens mee! Niet alleen is er 's avonds en ook op zondagnamiddag 30 april de voorstelling *Requiem / Shahrazad* door Ballet Vlaanderen, op choreografieën van Sidi Larbi Cherkaoui en Jonah Bokaer. Maar om 14 uur kan u ook al meekijken terwijl Ballet Vlaanderen de laatste puntjes op de i zet tijdens een open repetitie (€ 7 / € 3,5 voor -26-jarigen).





Shahrazad © Filip Van Roe

zo 30.04.17 / 15.00 / Concertzaal
Requiem / Shahrazad / Ballet Vlaanderen / Sidi Larbi Cherkaoui & Jonah Bokaer

De cultuurverschillen tussen het oosten en het westen en de kracht van de vrouw. Deze twee universele thema's liggen aan de basis van Sidi Larbi Cherkaoui's *Requiem* en van *Shahrazad*, een choreografie van de Tunesisch-Amerikaanse Jonah Bokaer.



Primitive

di 06 & wo 07.06.17 / 20.00 / Albertpark
Primitive / Claire Croizé / Action Scénique
Met *Primitive* breekt choreografe Claire Croizé uit de klassieke theatersetting. Het is een bijzondere, dansante voorstelling op een unieke locatie. Drie jonge dansers zetten al hun vitaliteit in om hun lichamen in deze bijzondere omgeving tot zijn recht te laten komen.



HENK VAN RENSBERGEN
wo 25.01.17 — zo 16.04.17

Fotograaf Henk van Rensbergen is al meer dan dertig jaar gefascineerd door de magie en spanning van leegstaande fabrieken en vergeten kasteeltjes. Sinds 2015 werkt hij aan een nieuw project met beelden van hoe de wereld er zou kunnen uitzien als de mens zou uitsterven. Een selectie van zijn foto's is momenteel te bewonderen in het Concertgebouwcafé.

BESTEL UW TICKETS NU OP

WWW.CONCERTGEBOUW.BE
+32 70 22 33 02 / IN&UIT BRUGGE 34

Praat na de voorstelling gezellig na in het Concertgebouwcafé of vertel ons wat u ervan vond op Facebook  of Twitter  (@concertgebouwbr).



Gezellig tafelen voor of na een voorstelling met een verrassing op vertoon van het concertticket.
www.concertgebouw.be/services



BRUGGE



DeMorgen.

Knack

Klara

FOCUS|WTV